

TAHEREH MAFI

SFIDEAZĂ-MĂ

CARTEA A CINCEA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

KENJI

Fugim cu toții.

Baza nu e departe de locul în care ne aflăm, iar cea mai bună opțiune a noastră e să mergem pe jos. Dar, în clipa în care ieșim afară, grupul nostru – eu, Castle, Winston, Brendan cel rănit, Ian și Alia – devine invizibil. Cineva strigă un „mulțumesc!” șoptit în direcția mea, dar nu eu fac asta.

Îmi încleștez pumnii.

Nazeera!

Aceste ultime zile pe care le-am petrecut alături de ea mă amețesc de cap. N-ar fi trebuit să am niciodată încredere în ea. Mai întâi mai urăște, pe urmă mă urăște și mai tare, iar apoi, dintr-odată, se hotărăște că nu sunt un măgar și vrea să fim prieteni? Nu pot să cred c-am pus botul la așa ceva. Nu pot să cred cât de prost am fost! M-a jucat pe degete în tot acest timp. Fata asta apare din senin, îmi imită în mod magic fix abilitatea mea supranaturală, iar apoi – tocmai când se prefăcea a fi prietenă la cataramă cu Juliette – suntem prinși într-o ambuscadă la simpozion și Juliette ucide oarecum șase sute de oameni?

Nici vorbă! E ditamai vrăjeala.

Nici vorbă ca asta să fi fost doar o mare coincidență.

Juliette a mers la simpozion doar pentru că Nazeera a încurajat-o să participe. *Nazeera* a convins-o pe Juliette că era ceea ce trebuia să facă. Iar apoi, cu cinci secunde

înainte ca Brendan să fie împușcat, Nazeera îmi spune să fug? Îmi spune c-avem aceleași puteri?

Vrăjeală!

Nu pot să cred că m-am lăsat păcălit de un chip drăguț. Ar fi trebuit să am încredere în Warner când mi-a spus că ea ascunde ceva.

Warner.

Dumnezeule! Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu el.

În clipa în care ne întoarcem la bază, invizibilitatea se risipește. Nu știu sigur dacă asta înseamnă că Nazeera s-a dus în treaba ei, dar nu putem încetini suficient pentru a afla. Cât ai zice pește, proiectez un nou strat de invizibilitate peste echipa noastră; va trebui s-o mențin suficient cât să ajungem într-un loc sigur, și simplul fapt că ne-am întors la bază nu ne garantează așa ceva. Soldații o să pună întrebări, iar în clipa asta nu dețin răspunsurile de care ei au nevoie.

O să-și iasă din minți.

Ne îndreptăm, în grup, spre al cincisprezecelea etaj, către casa noastră de la bază în Sectorul 45. Warner tocmai a pus să fie construită chestia asta pentru noi. A eliberat întregul etaj superior pentru noul nostru sediu – de-abia ne-am instalat –, iar lucrurile au luat-o deja razna. Nici măcar nu-mi pot îngădui să mă gândesc la asta, nu încă.

Mă ia cu rău la stomac.

De îndată ce ne-am adunat în camera de relaxare, fac prezența în gând. Toți membrii originali care au mai rămas de la Punctul Omega sunt aici. Adam și James își fac apariția ca să afle ce s-a întâmplat, iar Sonya și Sara rămân suficient cât să adune informații înainte să-l ducă

pe Brendan cu căruciorul în aripa medicală. Winston pornește pe culoar în urma lor.

Juliette și Warner nu-și fac apariția.

Repede, împărtășim propriile versiuni a ceea ce-am văzut. Nu ne ia mult ca să confirmăm că am fost cu toții martorii aceluiași lucru: sânge, haos, trupuri ucise, iar apoi... o versiune mai puțin sângeroasă a aceluiași lucru. Nimeni nu pare mai surprins decât mine de această răsturnare de situație, deoarece, conform spuselor lui Ian, „mizerii supranaturale ciudate au loc aici cam tot timpul, nu-i atât de ciudat”, dar, mult mai important:

Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat cu Warner și Juliette.

Nimeni în afară de mine.

Preț de câteva secunde, ne uităm unii la alții. Inima îmi bate cu putere în piept. Simt c-am luat foc, arzând de indignare.

Negare.

Alia e prima care vorbește.

— Nu credeți c-au murit, nu?

Ian spune:

— Probabil.

Iar eu sar în picioare.

— ÎNCETAȚI! Nu au murit!

— De unde știi? întreabă Adam.

— Aș ști dac-ar fi morți.

— Cum? Cum ai...

— Pur și simplu aș ști, bine? i-o tai eu. Aș ști! Și nu sunt morți! Inspir adânc, ca să mă liniștesc. N-o să ne ieșim din minți, spun pe un ton cât mai calm cu putință. Trebuie să existe o explicație logică. Oamenii nu *dispar* pur și simplu, nu?

Toată lumea se holbează la mine.

— Știți la ce mă refer! mă răstesc eu, iritat. Știm cu toții că Juliette și Warner nu ar fugi, gen, împreună. Înainte de simpozion nici măcar nu-și vorbeau. Așa încât e cel mai plauzibil c-au fost răpiți. Fac o pauză și mă uit în jur. Nu-i așa?

— Sau sunt morți, zice Ian.

— Sanchez, continuă să spui asta și-ți garantez că cel puțin o persoană *va fi* moartă diseară!

Ian oftează, sonor.

— Ascultă, nu încerc să fiu nesimțit. Știu că erați apropiați. Dar hai să fim serioși: ei nu erau foarte apropiați de noi ceilalți. Și poate că acest lucru mă face să fiu mai puțin implicat în toată treaba asta, dar, de asemenea, mă face să fiu mai rațional.

Se oprește, oferindu-mi ocazia de a-i răspunde.

N-o fac.

Ian oftează din nou.

— Spun doar că poate le permiți sentimentelor să-ți întunece judecata în clipa asta. Știu că nu *vrei* ca ei să fie morți, însă posibilitatea ca ei *să fie* morți e, gen, foarte mare. Warner a fost un trădător al Restaurației. Mă surprinde că n-au încercat să-l ucidă mai din timp. Iar Juliette... Vreau să zic, e evident, nu-i așa? L-a ucis pe Anderson și s-a auto-declarat conducătoarea Americii de Nord. Ian ridică din sprâncene cu subînțeleles și continuă: Țștia doi au fost luați în colimator de câteva luni bune.

Maxilarul mi se încleștează. Mi se descleștează. Mi se încleștează iar.

— Așadar, spune Ian încet. Trebuie să acționăm inteligent. Dacă sunt morți, trebuie să ne gândim bine următorii pași. Încotro mergem?

— Stai... La ce te referi? Întreabă Adam, aplecându-se în față. Care pași următori? Crezi că trebuie să plecăm?

— Fără Warner și Juliette, nu cred că suntem în siguranță aici, zice Lily și-l ia pe Ian de mână într-o manifestare de sprijin emoțional care mă face să turbesc de nervi. Soldații le-au jurat credință celor doi – mai ales lui Juliette. Fără ea, nu sunt sigură că ne vor urma pe noi, ceilalți, undeva.

— Iar dacă Restaurația a pus ca Juliette să fie ucisă, adaugă Ian, e limpede că de-abia au început. Vor sosi din clipă-n clipă ca să-și revendice Sectorul 45. Cea mai bună șansă de supraviețuire a noastră este ca mai întâi să luăm în considerare ce-i mai bun pentru echipă. De vreme ce, evident, suntem următorii luați în colimator, cred c-ar trebui să dăm bir cu fugiții. Curând. Face o pauză, apoi adaugă: Poate chiar diseară.

— Frățioare, ai luat-o razna? Mă trântesc pe scaun prea tare, având senzația că sunt la un pas de a urla. Nu putem da bir cu fugiții. Trebuie să-i căutăm! Trebuie să punem la cale o misiune de salvare chiar în acest moment!

Toată lumea se uită la mine cu gura căscată. De parcă *eu* sunt cel care și-a pierdut mințile.

— Castle, domnule? spun eu, încercând dar nereușind să-mi alung din glas iritarea. Nu vrei să intervii aici?

Dar Castle s-a scufundat în fotoliul său. Se uită în sus, la tavan, la nimic. Pare amețit.

N-am ocazia să mă gândesc prea mult la asta.

— Kenji, spune Alia încet. Îmi pare rău, dar Ian are dreptate. Nu cred că mai suntem în siguranță aici.

— Nu plecăm! rostim eu și Adam simultan.

Mă întorc pe călcâie, surprins. Mă lovește brusc un val de speranță. Poate că Adam simte pentru Juliette mai

multe decât recunoaște. Poate că Adam ne va surprinde pe toți. Poate că va înceta în sfârșit să se ascundă, să mai stea ca un laș pitit în colț. *Poate*, gândesc eu, Adam s-a întors.

— Îți mulțumesc, îi spun, și gesticulez spre el într-un fel care le transmite tuturor: „Vedeți? Asta înseamnă să fii loial!”

— Eu și James nu mai vrem să fugim, zice Adam, iar privirea îi devine tot mai rece pe măsură ce vorbește. Înțeleg dacă voi trebuie să plecați, însă James și cu mine vom rămâne aici. Eu am fost soldat în Sectorul 45. Am locuit aici, la bază. Poate că-mi vor oferi imunitate.

Mă încrunt.

— Dar...

— James și cu mine nu mai plecăm! mă întrerupe Adam pe un ton ridicat și cu finalitate. Puteți să vă faceți planurile în continuare fără noi. Oricum, trebuie să ne retragem acum. Adam se ridică, întorcându-se spre fratele lui. E timpul să ne pregătim de culcare.

James se zgâiește la podea.

— James, spune Adam, cu un avertisment delicat în glas.

— Vreau să rămân ca să ascult, zice James, încrucișându-și brațele la piept. Tu poți să mergi la culcare fără mine.

— *James...*

— Dar am o teorie, insistă băiatul de zece ani. Rostește cuvântul „teorie” de parcă e ceva nou pentru el, de parcă e un sunet interesant care i se rostogolește pe limbă. Și vreau să i-o împărtășesc lui Kenji.

Adam pare atât de încordat, încât felul bățos în care-și ține umerii mă stresează *pe mine*. Mă gândesc că nu i-am acordat prea mare atenție în ultima vreme, deoarece nu mi-am dat seama până acum că Adam arată mai rău decât

obosit. Arată răvășit. De parcă ar putea să se prăbușească, să se rupă în două, din clipă-n clipă.

James face contact vizual cu mine din celălalt capăt al sălii, cu ochii mari și nerăbdători.

Oftez.

— Care-i teoria ta, omulețule?

James se luminează la față.

— Mă gândeam așa: poate că uciderile acelea false au fost, de fapt, pentru a distrage atenția.

Ridic din sprânceană.

— Cum ar fi, dacă cineva intenționa să-i răpească pe Warner și Juliette, continuă James. Știi? Cum ai spus și tu mai devreme. Un astfel de spectacol ar reprezenta distra-gerea perfectă, nu?

— Păi. Da, zic eu, și mă încrunt. Așa cred. Dar de ce ar avea nevoie Restaurația de o distragere? Când au fost ei vreodată secretoși în privința planurilor lor? Dacă un comandant suprem ar fi vrut să-i ia pe Juliette sau Warner, de pildă, nu și-ar fi făcut pur și simplu apariția cu o droaie de soldați de rahat și ar fi luat ceea ce-și doresc?

— *Vorbește frumos!* spune Adam, indignat.

— Scuzele mele! Să nu se consemneze la dosar cuvântul „rahat”.

Adam clatină din cap și arată de parcă ar vrea să mă strângă de gât, dar James zâmbeste și asta e tot ce contează.

— Nu. Nu cred c-ar da buzna așa, nu cu atâția soldați, spune James, cu ochii lui albaștri luminându-se. Nu dacă ar avea ceva de ascuns.

— Crezi c-ar avea ceva de ascuns? întreabă Lily. Față de noi?

— Nu știu, răspunde James. Uneori, oamenii ascund lucruri.

Aruncă o privire scurtă spre Adam când o spune, o privire care face ca pulsul să mi-o ia la galop de teamă, și sunt pe cale să-i răspund, când Lily mi-o ia înainte.

— Vreau să zic, e o posibilitate, replică ea. Dar Restaurația e cunoscută pentru faptul că nu prea dă doi bani pe prefăcătorii. Au încetat acum mult timp să mai pretindă că le pasă de opinia publică. Ucid oameni pe stradă doar fiindcă așa au ei chef. Nu cred că-și fac griji c-ar ascunde chestii de noi.

Castle râde, tare, și cu toții ne întoarcem și ne uităm lung la el. Sunt ușurat să-l văd că reacționează într-un fel sau altul în cele din urmă, dar tot pare rătăcit pe undeva prin capul lui. Arată furios. Nu l-am mai văzut niciodată pe Castle să se înfurie.

— Ascund o sumedenie de lucruri față de noi, zice el tăios. Și față de ei înșiși. După ce respiră adânc, se ridică în sfârșit în picioare și-i zâmbește cu grijă băiatului de zece ani din cameră. James, tu ești într-adevăr înțelept.

— Îți mulțumesc! zice James, clipind mărunț spre el.

— Castle, domnule? zic eu pe un ton mai tare decât intenționasem. Vrei, te rog, să ne spui ce dracu' se întâmplă? Știi ceva?

Castle oftează. Își freacă țepii de pe bărbie cu palma.

— Prea bine. Nazeera! zice el, întorcându-se spre nimic, de parcă ar vorbi c-o fantomă. Ai cuvântul!

Când Nazeera își face apariția, din senin, nu sunt singurul nervos. OK, poate că sunt singurul care-i nervos.

Dar toți ceilalți par cel puțin surprinși.

Se holbează la ea, la ceilalți, iar apoi toți – *chiar toți* – se întorc și se uită la mine.

— Frățioare, știai despre asta? întreabă Ian.

Mă încrunt.

Invizibilitatea e chestia *mea*. A mea, fir-ar să fie!

Nu mi-a spus nimeni niciodată că trebuia să împart asta cu cineva. Mai ales cu cineva ca Nazeera, care-i o ființă mincinoasă și manipuloare...

Superbă. O ființă superbă.

Rahat!

Mă întorc și admir peretele. Nu-mi mai pot îngădui să mă las distras de ea. Știe c-o plac – se pare că obsesia mea e evidentă pentru toți cei aflați pe o rază de zece kilometri, conform spuselor lui Castle – și e limpede că a profitat din plin de imbecilitatea mea.

Inteligent. Respect această tactică.

Dar asta înseamnă, de asemenea, că trebuie să fiu cu garda sus când ea e prin preajmă. Nu mă mai holbez. Nu mai visez cu ochii deschiși la ea. Nu mă mai gândesc cum s-a uitat la mine când mi-a zâmbit. Sau cum a râs, de parcă a făcut-o din toată inima, în aceeași seară în care a zberlat la mine c-am pus câteva întrebări de bun-simț. Ceea ce, apropo...

Nu cred că eram nebun fiindcă am întrebat cu voce tare cum e cu puțință ca fiica unui comandant suprem să scape nepedepsită fiindcă poartă o eșarfă ilegală. Mai târziu mi-a spus că poartă eșarfa în mod simbolic, din când în când, că nu poate scăpa nepedepsită dacă o poartă tot timpul deoarece e ilegală. Dar când i-am zis fix asta, s-a luat nasol de mine. Iar apoi s-a purtat ca o drăcoaică fiindcă m-a băgat în ceață.

Sunt *tot* în ceață.

Nici acum nu are părul acoperit, dar nimeni nu pare să bage de seamă. Poate c-au mai văzut-o deja așa. Poate că toți în afară de mine au purtat această conversație cu ea, poate c-au auzit deja povestea ei cum c-o poartă simbolic, ocazional.

Ilegal, când nu e prin preajmă taică-su.

— Kenji, spune ea, iar vocea îi e atât de tăioasă, încât ridic privirea și mă holbez la ea în pofida faptului că mi-am autoimpus foarte serios să stau cu ochii ațintiți pe perete.

Nu e nevoie decât de două secunde de contact vizual pentru ca inima mea să se topească.

Gura aia... Ochii ăia...

— Da? zic eu, încrucișându-mi brațele la piept.

Pare surprinsă, ca și când nu s-ar fi așteptat să fiu nervos, și nu-mi pasă. Trebuie să știe că sunt nervos. Vreau să știe că invizibilitatea e chestia mea. Că știu că mă port ca un copil și nu-mi pasă. În plus, n-am încredere în ea. Și pe urmă, care-i faza? De ce toți copiii comandanților supremi sunt atât de arătoși? Zici c-au făcut-o intenționat, ca și când i-ar fi creat pe puștani ăștia în eprubete sau ceva de genul ăsta.

Clatin din cap ca să mi-l limpezesc.

Precută, Nazeera spune:

— Cred c-ar trebui să iei loc pentru ceea ce urmează să-ți povestesc.

— Stau bine așa, mersi frumos!

Se încruntă. Preț de o secundă pare aproape rănită, dar, înainte să am ocazia să-mi pară rău, ea ridică din umeri și se întoarce cu spatele.

Și ceea ce spune în continuare aproape că mă omoară.